

begge var saa unge, at de knap forstod deres egne Følelser. Det hele havde været en halvt burlesk Fejltagelse. Han var et kært Ungdomsminde for hende, en vemodig Erindring fra hendes lykkelige Tid, — ikke mere. At hun dengang paa den høje Bjærgtrappe mellem Citronhaverne gav ham sin Mund, var en ulyksalig Forvildelse. Dersom ikke den Ulykke var sket, kunde maaske alt være blevet ved det gamle imellem dem. Hun havde da nu kunnet glæde sig til hans Hjemkomst, til Mørknings-timerne i sin Moders Stue, til Hyggen og Trygheden ved hans Nærværelse. Paa Grund af dette ene Øjeblikks Selvforglemmelse havde hun mistet en kær Ven og god Kammerat for bestandig. Nogen Kærlighedslykke var hun derimod ikke gaaet tabt af.

Den sorte Pudelhvalp, der nu fulgte hende overalt, trillede sig foran hende i Gruset og sprang op af hendes Kjole for at paakalde hendes Opmærksomhed. Den vilde lege; men hun var for optaget af sin Læsning og tog sig ikke af det. Tilsidst sprang den ud paa Græsplænen, hvor de plejede at more sig med hinanden. Her blev den staaende med sine smaa gnistrende Øjne opmærksomt rettet paa hende. Ved hver Bevægelse, hun gjorde, sitrede det igennem den. Nu kommer hun! — tænkte den. Men saa var det bare et nyt Kirsebær, hun skulde have fat i, eller igen en Sten, der blev kastet over Skuldren.